

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 583/2016
12.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца Музеј а. З. Б. П. из Б. и Б.П. из Б., кога заступа Н.П., адвокат из Б., против туженог Р.Н., кога заступа Г.К., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 5623/14 од 09.09.2015. године, у седници већа одржаној 12.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 5623/14 од 09.09.2015. године.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду П 61004/10 од 24.05.2013. године утврђено је да је повучена тужба тужилаца Музеј а. З. Б. П. из Б. и Б.П. из Б., против туженог Р.Н. из Б., поднета ради накнаде штете.

Решењем Првог основног суда у Београду П 61004/10 од 29.11.2013. године одбачен је као неуредан предлог тужилаца за враћање у пређашње стање.

Виши суд у Београду је решењем Гж 5623/14 од 09.09.2015. године одбио као неосноване жалбе тужилаца и потврдио решење Првог основног суда у Београду П 61004/10 од 24.05.2013. године и решење истог суда П 61004/10 од 29.11.2013. године.

Против другостепеног решења тужиоци су благовремено изјавили ревизију, из свих законом прописаних разлога.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 401. став 2. тачка 5. у вези члана 412. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14) и оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 412. став 1. Закона о парничном поступку, странке могу изјавити ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен. Ставом другим наведеног члана прописано је да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Ревизија је увек

дозвољена против решења другостепеног суда којим се изјављена жалба одбацује, односно којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању ревизије, као и против решења другостепеног суда којим је правноснажно одлучено о предлогу за понављање поступка (члан 412. став 3., 4. и 5. ЗПП). Одредбом члана 412. став 6. истог закона прописано је да ће се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењивати одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Тужбом поднетом Првом општинском суду у Београду 16.06.2004. године тражено је да се тужени обавезе да на име накнаде материјалне штете тужиоцу Музеј а. З. Б. П. из Б. исплати износ од 48.800,00 динара, а тужиоцу Б.П. износ од 215.800,00 динара, све са законском затезном каматом почев од подношења тужбе, до исплате. Тужбени захтев тужиоца Музеј а. З. Б. П. из Б. је поднеском од 30.05.2012. године смањен на износ од 29.914,72 динара, са припадајућом каматом.

Побијано другостепено решење Гж 5623/14 донето је 09.09.2015. године, након што је Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14) дана 31.05.2014. године ступио на правну снагу и почео да се примењује. Прелазном одредбом из члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона. Како је у конкретном случају побијана другостепена одлука донета након ступања на снагу Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр.55/14), дозвољеност ревизије се цени према вредносном цензусу прописаном чланом 23. став 3. наведеног Закона.

Тужиоци немају статус јединствених супраничара из члана 204. Закона о парничном поступку, па се вредност предмета спора утврђује према вредности сваког појединог захтева, а не њиховим сабирањем. Имајући у виду да вредност предмета спора за сваког од тужилаца очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија у овом спору не би била дозвољена ни да је изјављена против правноснажне пресуде.

Из наведених разлога, применом члана 412. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.125/04, 111/09), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 5623/14 од 09.09.2015. године, у делу којим је правноснажно одлучено о повлачењу тужбе, није дозвољена.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављене против другостепеног решења Гж 5623/14 од 09.09.2015. године у делу којим је потврђено решење П 61004/10 од 29.11.2013. године, а којим је одбачен предлог за враћање у пређашње стање, Врховни касациони суд је оценио да је и у том делу ревизија тужилаца недозвољена. Против одлуке којом је правноснажно одлучено о предлогу за враћање у пређашње стање ревизија није дозвољена, јер се том одлуком судски

поступак правноснажно не окончава, те нису испуњени законом предвиђени услови за изјављивање овог ванредног правног лека.

Како је у конкретном случају ревизија изјављена против одлуке која се по закону ревизијом не може побијати (члан 401. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 412. ЗПП), ревизија тужилаца није дозвољена, због чега је применом члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**